

نشانه های مسمومیت با مونواکسیدکربن را بشناسیم

مسمومیت با مونواکسیدکربن یا گازگرفتگی مسمومیتی است که به خاطر تنفس گاز خطرناک مونواکسیدکربن ایجاد می شود.

این مسمومیت که به وسیله انواع وسایل گازسوز از جمله بخاری، آبگرمکن، پیک نیک و حتی زغال ایجاد می شود، بیشتر در زمستان دیده می شود.

اگر دودکش یا تهویه یک مکان مسدود باشد، گاز مونواکسیدکربن منتشر شده از وسایل مذکور امکان خروج نمی یابد، در محیط ساختمان منتشر شده و سبب مسمومیت و در نهایت مرگ می شود. مرگ بر اثر گازگرفتگی را «مرگ خاموش» می نامند.

مونواکسیدکربن یک گاز بی رنگ و بی بو است که بر اثر احتراق ناقص انواع سوختها تولید می شود و می تواند باعث ایجاد آسیب در افراد شود. اهمیت موضوع اینجاست که این گاز به دلیل بی رنگ و بی بو بودن به سرعت می تواند علائم مسمومیت را در افراد ایجاد کند. مسمومیت با مونواکسیدکربن می تواند طیف وسیعی از علائم را شامل شود که در بیماری های مختلفی دیده می شود. بسیاری از این علائم شبیه به علائم سرماخوردگی است و اکثر افراد فکر می کنند به دلیل سردی هوا دچار سرماخوردگی شده اند و سعی در خوابیدن می کنند. ابتلای تمام افراد خانواده به علائمی شبیه به [آنفلوآنزا](#)، بروز این مسمومیت در افراد را نشان می دهد.

نشانه های اولیه مسمومیت با مونواکسید کربن

۱. سردرد
 ۲. ضعف جسمانی
 ۳. سرگیجه و بی قراری
 ۴. تهوع و استفراغ
 ۵. خواب آلودگی، کسلی و خستگی
- پس از گذشت دقایقی و افزایش میزان مسمومیت با مونواکسید کربن، علائم خطرناکتر بروز می کند از جمله:
۱. کبودی دست، دور لبها و نوک انگشتان
 ۲. تنگی نفس

اقدامات پیشگیرانه

۱. کنترل مسیر و منافذ دودکش قبل از راه اندازی بخاری، بهترین راه پیشگیری از بروز حوادث مسمومیت با مونوکسیدکربن به شمار می‌رود و دقت و توجه به داغ بودن دودکش نیز بهترین آزمایش سلامت دودکش است.

۲. داشتن کلاهک مخصوص (کلاهک H) برای دودکش در پشت بام‌ها برای جلوگیری از بروز خاموشی بخاری و به دنبال آن انتشار گاز مونوکسیدکربن اهمیت بالایی دارد.

۳. فراموش نکنیم استفاده از وسایل گرمایشی استاندارد در پیشگیری از این مسمومیت از اهمیت بالایی برخوردار است و بخاری‌های بدون دودکش به هیچ عنوان از تولید گاز مونوکسیدکربن جلوگیری نمی‌کنند.

اقدامات مهم در صورت بروز حادثه

- خونسرد باشیم.
- با اورژانس ۱۱۵ تماس بگیریم.
- از ایمنی صحنه مطمئن شویم.
- فرد مسموم را از محیط آلوده به هوای آزاد منتقل کنیم و یا در صورت عدم امکان، درها و پنجره‌ها را باز کنیم.
- بیمار را در حالت استراحت قرار داده و حرکت ندهیم.
- یقه پیراهن، کمربند و لباس‌های تنگ افراد مسموم را باز کنیم.
- راه هوایی بیمار را بررسی کنیم.
- در صورتی که بیمار بیهوش است او را به صورت خوابیده به پهلو نگه داریم.
- در صورت امکان، اکسیژن رسانی را شروع کنیم.